

AZ UNITÁRIUS IRODALMI TÁRSASÁG PÁLYA- TÉTELEI 1923-RA.

1. *Bűnbánati imák Karácsony nagyhetén a hét napjaira (reggelre és estére).*

2. *A vallásosság szerepe a mai társadalmi életben.*

3. *Brassai Sámuel bölcsészetének hatása az unitárius hit-tudományi irodalomra.*

4. *Vallástani kézikönyv írandó az elemi iskolák 6. osztálya számára.*

A tanterv szerint a felölelendő tárgykör a következő: *Erkölcstanból*: Az ember mint erkölcsi lény. Kötelességeink: önmaga, szülői, testvérei, rokonai és felebarátai és Isten iránt. Kötelességeink a természet iránt. Kötelességeink hazánk és egyházunk iránt. *Hittanból*: Isten és tulajdonságai, az ember és tulajdonságai, Jézus munkája, a szentlélek, egyház, biblia, vallás. *Szervezetanból*: egyházközseink: kebli tanács, közgyűlés, egyházkörök, képviselőtanács, főtanács. Az egyház főhivatalnokai: püspök, főgondnok, esperes, köri gondnok, pap, tanító, kántor, gondnok. Az unitárius egyház törvényben biztosított legfontosabb jogai: Iskoláink.

A napi események megbeszélése erkölcsi szempontból. (Jutalma: 1000 leu.)

5. *Egyházi beszéd írandó Lukács 17:20—21. alapján.*

6. *Karácsonyi egyházi énekszöveg.*

7. *Unitárius templomi gyülekezeti ének énekhangra és orgonakíséretre hangjegyekre (szabadon megválasztott szövegre).*

A nyertes pályaművek a 4-ik pályatétel dolgozatának kivételével 100—100 leu jutalomban részesülnek.

A 4-ik sz. pályatétel jutalma 1000 leu.

A pályaművek 1923. június 31-ig küldendők a főtítkárhoz.

A pályaművek idegen kézzel írandók és jeligés levéllel látandók el.

A pályadíjak az 1923. évi közgyűlésen adatnak ki.

Kolozsvár, 1922. október 28.

Ferencz József
elnök.

Dr. Borbély István
főtítkár.

Dr. Ferenczy Géza
igazgató.

ÜRMÖSI KÁLMÁN

(1847—1922.)

Ürmösi Kálmán belső emberi családból származott s a legkiválóbb lelkészi tulajdonságokat egyesítette magában. Igazán papi egyéniség volt s az ő harmónikus élete megérdemli hogy az elismerés koszorúját tegyük frissen hantolt sírjára. Életét nem az embereket káprázatba ejtő külső fényesség tette olyan széppé, hanem szívének természetes melegsége. Az ő értékét nem a messzire csapongó kilengések s a szertelen túlzások adták meg, hanem az a józan mérséklet, amellyel mindig megtalálta az arany középutat, melyről sem nagyhangú jelszavak, sem előretörő divatos áramlatok eltántoritani nem tudták. Nem a mindennel szembe szállni tudó bátorság emelte őt ki az átlagemberek közül, hanem az az odaadó hűség, mellyel az élet apró kötelességeit teljesítette. Nem a hegyen épített város volt, amely országok és népek előtt tündöklök, hanem a gyertya, amely önmagát emésztve állandóan világítja a maga kis körét. Nem a századokat átfogó és merész reformokat indító próféta, hanem a lelkiismeretes lekipásztor, aki keresi az egy eltévedt juhot s míg meg nem találja, addig nincs nyugalma. Nem a nagy terveket szövő s mindent egyre feltevő vezér, hanem a hős katona, aki életét adja az ügyért, melynek szolgálatába állott. Minél közelebb jutottunk lelki világához, annál jobban megszerettük.

Akár a gondos családapára emlékezzünk, aki nehéz viszonyok között 5 fiut nevelt és adott a társadalomnak, akár a lekipásztorra gondoljunk, aki ugyanazzal az éberséggel gondozta előbb a tarcsafalvi kicsiny nyáját, mint később a siménfalvi s a szentgericei népes gyülekezeteket, akár az egyházi számvevőt nézzük, aki öregsége napjait a számok tengerébe temette: mindenütt azt a megalkuvást nem tűrő, puritán becsületességet és törhetetlen kötelességtudást látjuk, amely túl él minden külső fényt és minden világi dicsőséget. Az ilyen nemes jellem nem veszhet el a sírok éjjelében, hanem az örökkévalóság vizein fog evezni.

V. A.